

ma lähhâksin, kulla ei olle ka kuigi kangel
ennam, ja kullafubja jurest juhhatas teid ig-
gaüks senna, kuhho minna teid olleksin wi-
nud — Jummal aitko teid ja mind!

Nüüd olli Tio ja Rein jälle üks, ja Tio
ütles: kes isse hädas, tunneb ka teise wae-
wa — ei Laur pakkund wanfrit, et ta kül-
seddasamma teed aias, ja se naene tuli om-
mast minnemisest taggasi, meid saatma —
kel hea põlli kâ, mis se helib teistest. Siis
ütles Rein: Jummal tannatud, meie elio
ollu tannini kül rõmus ello, agga kelle häd-
dalissest olleme meie ennast lahti lõnud? ja
seddasamma naest, kes nüüd kuddur, ollen
ma tunnud kui ta terve ja priis olli, ja
sesamma helde meel juhhatas temma süddant
ikka; kes temma wasto nuttis, selle seltsi-
mehheks ta kohhe jõi, kui ta muud abbi ei
woinud anda — agga ehk praego ei panne
ükski temma ennese hädä tähhele. Menda
jutto aiades katsusid nemmad, läbbi metsa
heinafoormast möda sada. Agga selle foorma
perremees kutsus Reinut ennesele abbi, wan-

frit parrandama, ja Rein wastas, nago
kurjaga: ma ollen isse abbita! Sest, sest
naesest räkides, tulli ta mele, kui mittoford
need temmastgi tagganend, kellele ta head
teind, ja se ligutas temma werd. Siis ütles
Tio jälle: oi, oi, Rein! dige praego nomi-
sid mind, ja nüüd teed isse patto, ja seia
aitma, ma lähhân lapsega eel — kullas mind
ikka kätte saad. Ja Rein wastas: anna
andeks! ja läks aitma. Menda viendab wag-
ga abbi-ello rahwas teine teise eefimist, ja se
kallis janna: anna andeks leppib neid
ikka ärra. Abbikasad, kes teie agga kurja
tehhes ühhes nous ollete, noudke takka Tio ja
Reino meest — soendage ommad süddamed
nende armastusse tulle äres! siis teie kowwa
meel jääb pehme, enne kui põrgo tulluke
sedda weel kowwemaks kedab. Agga selle
tee-raia liggi, mis Tio mestast läbbi pididi
minnema, olli ühhe sure kirowi warjul üks
wannahassi peaga mees istumas, — se laulis:

Raske siin on ello te,
Eiiski rõõm on taewa minnata!